

ринъ, тихъ, добъръ, и жестокитѣ българи отъ VIII и IX вѣкъ, когато царь Крумъ, като побѣдилъ византийския императоръ Никифора Лаготета, умъртвилъ го и отъ черепа му направилъ позлатена чаша, съ която пилъ вино на угощенията. Въ IX вѣкъ въ България имало твърдѣ много манахи, и единъ отъ тѣхнитѣ апостоли, Василь, ги нарѣкълъ богомили, т. е. мили на Бога. У юго-славянитѣ въобще е въ голѣмо употрѣбление, при просъщаване, думата: „съ Богомъ“, сирѣчь Богъ съ васъ. За богмилството е напечаталъ една статия въ януарската книжка (1886 г.) на литературния журналъ, който се издава въ София и Каролевъ, сегашния министръ на народното просвѣщение.

Пжтешественника Рюбрики знаелъ, че вулгаритѣ занимавали едно врѣме Велика България, на брѣговетѣ на Вулга или Волга. „Оттука именно, говори той, сж дошле българитѣ, които живѣятъ отвѣдъ Дунава, сирѣчь отъ къмъ Цариградъ“. (Itinéraire de G. de Rubruk dans les pays orientaux. Edition de Societé de Geographie de France, стр. 264 и 275).

Азъ ще приведа отъ Дора д' Истрия и слѣдующето мѣсто, гдѣто тя говори за склонността на българитѣ къмъ земледѣлието: „Тая толкова необходима за цивилизацията склонность придава на българската нация такова значение, което би не могли да обезпечатъ нито нейната храбрость, нито нейната смисленность. Българина завзелъ на Балканския полуостровъ такова положение, което вече не може да се оспарва у него. И тѣй като труда води слѣдъ себе си богатство, а богатството съставлява високо могъщество въ всѣка една демократическа епоха, то интересно е да се засвидѣтелствова у българина такова трудолюбие, което му придава нѣкои сходни чѣрти съ германеца, и особенно съ упорността на англо-сакса“.

Азъ ще направя тѣй сжщо нѣколко извлечения отъ наблюденията на единъ толкова начетенъ, колкото и проникателенъ пжтешественникъ, именно, отъ наблюденията на Albert Dumont, който въ 1867 г. прѣдприелъ отъ Родосто (на брѣга на Мряморното море) пжтешествие въ Одринъ и въ Пловдивъ, и напечаталъ описанието на това пжтешествие въ Revue des